

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Mgr. Ing. P.**, správcu konkurznej podstaty úpadcu T. V., T., so sídlom v T.T., zastúpeného advokátskou kanceláriou I., so sídlom v T.T., v mene ktorej vykonáva advokáciu ako konateľ advokát JUDr. M., proti žalovaným **1/ P.**, bývajúcemu v T.T., **X./ M.**, bývajúcej v T.T., **o vypratanie bytu**, vedenej na Okresnom súde T. pod sp. zn. 8 C 66/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v T. z X.. júla 2014 sp. zn. 11 Co 12/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd T. rozsudkom z 31. októbra 2013 č.k. 8 C 66/2011-110 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovaným vypratať byt č. X., nachádzajúci sa na X.. nadzemnom podlaží bytového domu b.j. X. na C. v T., súp. č. X., postaveného na parcele č. X., druh pozemku – zastavané plochy a nádvoria vo výmere 706 m², zapísaného na LV č. X., katastrálne územie T.. Žalovaným náhradu trov konania nepriznal. Takto rozhodol považujúc za nesporné, že bol daný konkludentný prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy o nájme zo strany oboch účastníkov konania. Žalobca od žalovaných riadne, včas a vždy prijímal plnenia spočívajúce v úhrade nájomného, ktoré im sám predpisoval. Nebolo preukázané, že by žalobca tieto plnenia žalovaným vracal, resp. ich iným spôsobom riešil. Týmto mali žalovaní právny dôvod na užívanie predmetného bytu (na základe konkludentne uzavretej nájomnej zmluvy so žalobcom), a preto nebol dôvod na poskytnutie ochrany žalobcovi v súlade s § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Krajský súd v T. na odvolanie žalobcu rozsudkom z X.. júla 2014 sp. zn. 11 Co 12/2014 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa po ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.). Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. Dospel k záveru, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. K námietkam odvolateľa uviedol, že spornou v odvolacom konaní zostala už iba otázka (vymedzená odvolacou argumentáciou), či v danom prípade došlo konkludentne k uzavretiu nájomnej zmluvy - vzťahu medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovanými ako nájomcami - užívateľmi predmetného bytu. Stotožnil sa pritom so závermi prvostupňového súdu, že v danom prípade, prihliadnuc na všetky okolnosti veci, došlo medzi účastníkmi ku konkludentnému uzavretiu nájomnej zmluvy, preto je medzi účastníkmi platný nájomný vzťah. V tomto prípade musel záujem na ochrane vlastníka, ktorého vlastnícke právo bolo dlhý čas sporné, ustúpiť záujmu na ochrane dobromyseľných užívateľov bytu, ktorých právne postavenie sa stalo neistým výlučne z okolností nimi nezavinených i neovplyvniteľných.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol ho, spolu s rozsudkom okresného súdu, zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. X. písm. b/ O. s. p.), rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. X. písm. c/ O. s. p.), a že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Podľa jeho názoru rozhodnutia súdov v základnom konaní vychádzajú zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vyhodnotili, že medzi účastníkmi vznikla nájomná zmluva. Nezaoberali sa pritom podrobnosťami jej vzniku (vôle, náležitostí, omylu, doby trvania a skončenia), hoci sa účastníci dohodli, že medzi nimi nájomná zmluva uzatvorená nebola. V ďalšom texte dovolania podrobne rozoberal, prečo súdy nižších stupňov dospeli k nesprávnomu právnomu posúdeniu veci. Namietal nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov v odôvodnení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa pri posúdení (ním podrobne rozobranej) zásadnej otázky, z ktorého dôvodu sú ich rozhodnutia postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalovaní považovali rozhodnutia súdov nižších stupňov za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž v dovolaní napadnutom rozhodnutí o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nejedná sa ani o potvrdenie rozsudku, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaní napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie podľa § 238 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení. Nezistil teda ani podmienku prípustnosti dovolania, na ktorú poukazoval dovolateľ a ktorá mala spočívať v odňatí mu možnosti konať pred súdom.

Za vadu spôsobujúcu prípustnosť dovolania nie je možné považovať to, ako súd hodnotil vykonané dôkazy. Prípustnosť dovolania nezakladá ani námietka žalobcu o nevyhovení jeho procesným návrhom na vykonanie dokazovania. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. je totiž vecou súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná.

Pokiaľ žalobca namietal nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov rozsudku, je podľa názoru dovolacieho súdu z obsahu dovolania zrejmé, že v skutočnosti týmto spôsobom namietal nesprávne právne posúdenie veci. Z hľadiska požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia nemožno odvolaciemu súdu nič vyčítať. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku, posudzujúc ho v kontexte s rozsudkom súdu prvého stupňa, jasne uviedol, ktoré dôkazy považoval za rozhodujúce, z akých skutkových záverov vychádzal, prečo považoval právne posúdenie súdu prvého stupňa za správne a vysporiadal sa aj s námietkami uvedenými v odvolaní. Osobitne sa zaoberal otázkou, či medzi účastníkmi existuje nájomný vzťah, či je dôvod na vypratanie predmetného bytu, resp. prečo je potrebné poskytnúť ochranu žalovaným ako dobromyseľným užívateľom bytu. Rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. X. O.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalobcu.

Na dovolacie dôvody žalobcu, spočívajúce v existencii tzv. inej vady, ktorá mala mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a v nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd nemohol prihliadať, pretože uvedené skutočnosti by mohli byť len odôvodnením dovolania v prípade, ak by dovolanie bolo prípustné. Samotné nie sú dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Dovolací súd naostatok pripomína, že rovnako rozhodol v obdobných právnych veciach toho istého dovolateľa – vid' konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 4 Cdo 211/2014, 6 Cdo 453/2013, 6 Cdo 28/2014, 7 Cdo 86/2014, 7 Cdo 452/2014, 8 Cdo 13/2014.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd žalovaným trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že im žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. septembra 2015

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová